

Valentine'id

MURETU
PREILLI
Onneseen

HOLLY
SMALE

Inglise keelest tõlkinud

Nele Mikk

 TÄNAPÄEV

Originaali tiitel:
Holly Smale
„The Valentines: Happy Girl Lucky“
HarperCollins, 2019

Tekst © Holly Smale, 2019
Kõik õigused kaitstud.
Tõlgitud HarperCollins Publishers Ltd litsentsi alusel

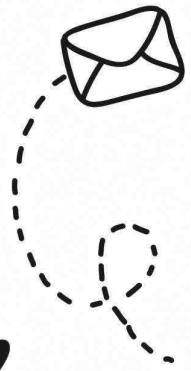
Eestikeelne tõlge © Nele Mikk ja AS Tänapäev
Toimetanud Laura Nirgi
Kujundanud Angelika Schneider

ISBN 978-9949-85-522-3

Trükitud AS Pakett trükikojas

www.tnp.ee

Hello

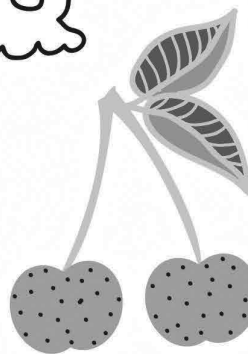
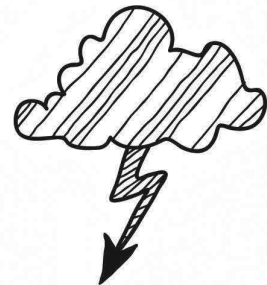

Autumnile.

thank you

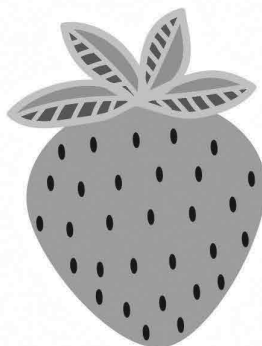
Maailmas
käivad asjad ikka
„naгу koer koerale”.

INTERNET

love

Be happy

1

VÄLJUMINE PIMENDUSEST: REGENT'S PARK LONDONIS, KEVADHOMMIK

15-aastane HOPE seisab seljaga päikese poole, sinine siidkleit kerge tuule käes lehvimas. Juuksed sätendavad, rüht on suurepärane ja kohe on selge, et tema on selle filmi staar. Tema ees seisab ÜKS NÄGUS NOORMEES.

POISS
(võlutult)

Me pole kunagi varem kohtunud, aga millegipärast on mul selline tunne, nagu me oleks juba tuttavad.

HOPE
Sina tundud mulle ka tuttav.

POISS
(veelgi võlutumalt)
Kas sa usud saatusesse, kaunitar?

HOPE

(häbelikult)

Muidugi usun. Kõigel on mingi põhjus.

POISS

Aga ... äkki sina oledki mu põhjus?

POISS sirutab käe välja. Taustal hakkab mängima
„Karumõmmi piknikulaul”.

HOPE

Kõik toimub nii TUUT kiiresti ...

POISS

Ja ometi oleme me juba terve elu oodanud. Nüüd
võta mu TUUT käest ja kõnnime koos ...
TUUT TUUT TUTUUT...

TUUUUUUUUUUTTT

Jälgin pilkuvi silmi minu poole sirutuvat kätt.

„Lisandeid soovite?” jätkab POISS, ise läbi ninasõõrmete haigutades. „Meil on šokolaadikastet ja šokolaadilaaste. Maa-sikakastet ja pähkleid, aga lisatasu eest. Või koorekommikastet või iirisekastet. Šokolaadilaastud on ka lisatasu eest, nagu ka iirisetükid ja ...”

Ma ohkan. Ta ajab *kõik* oma repliigid sassi.

Vaid mõne sekundi eest olin ma romantiline kangelanna, valmis oma tõelise hingesugulasega põgenema – aga tundub, et nüüd viibin koosolekul šokolaadivabriku raamatupidajaga. Nagu ikka, meeldib *minu* versioon mulle palju rohkem.

„Jah, aitäh ...” naeratan magusasti, kui auto mu selja taga uuesti signaalitama pistab. „Tegelikult ... vahet pole. Ilma liсандiteta käib kah.”

„See teeb siis üks kolmkümmend.”

Pingutades kõvasti naeratada, et põselohud välja paistaksid, ulatan raha üle letiserva, jõllitades nii intensiivselt kui võimalik ja pannes mängu kõik oma kõrgetasemelised näitlemisoskused, et anda edasi keerulisi ja auhinnaväärilisi tundeid.

POISS vahib vastu. „Kümme penni on puudu.”

„Uups!” Ilmselt laperdasid mu ripsmed õigesti loendamiseks liiga kiiresti. „Palun väga.”

Meie sõrmeotsad puutuvad kokku ja ma vaatan neid üllatunult, lootes näha sähvatust, sädemeid, vahest isegi pisut maagilist hõljumist. Lähemalt vaadates on iga ta sõrmeküüne all peenike must rant, tema põski märgistavad erepunased vinnid ja ta põlledel on sulanud šokolaadi plekid. Mulgi on tegelikult jalas mustad teksad ja seljas lühike neonvärvides kampsun – ja tundub, et kohe hakkab sadama –, nii et reaalsus ei tee meile kummalegi teeneid.

Aga *potentsiaali* on lademes! Pean lihtsalt sellel uuel kinematograafilisel perspektiivil sarvist haarama ja kähku.

„Aga,” kuulen ma end ütlemas, kui signaal jälle röökima pistab, „mis su tähtk...”

„HOPE! MIDA SA TEED? SA PIDID PELDIKUT OTSI-
MA! KAS SUL ON KÕHT KINNI VÄ? KOBI JALAMAID
AUTOSSE VÕI ME JÄTAME SU SIIA!”

OKEI, sõna *peldik* ei kuulu mingil juhul mu avastseeni ja
kõhukinnisuse lõikan ma *kobe* välja.

POISI pilk libiseb üle mu õla ja ta silmad lähevad pärani,
kui ta märkab minu selja taha pargitud luksusautot.

„Ohsaa,” kostab ta juba tükk maad erksamalt. „Kas see on
...”

„Jah.” Astun letist eemale. „Suur aitäh jäätise eest, lahke
võõras. Ma hoian seda oma südame ligi igavesest ajast igavesti,
kuni see ära sulab või keegi selle ära sööb.”

Käbedalt – endiselt poisi pilgu all – kisun patsi pusas sõl-
mest lahti ning raputan kiirelt ja lum mavalt oma musti lokke.

Siis heidan ma nunnu pilgu üle õla.

HOPE

Ma pean sind kahjuks siia jätma, aga see hetk on
aegade lõpuni mu südamele graveeritud.

„Aidaa!” hõikan heleda häälega ja lehvitan.

POISS

Hüvasti, mu unistuste tüdruk. Jäätise serveerimine ei
ole enam kunagi endine.

Jäätisepoiss vahib mind mõne sekundi, sügav kurd kulmude va-
hel. „Tšau?”

Tunnen järsku õnnepuhangut.

Järgmine kord, kui ma siia satun, tunneb ta mu ära ja küsib mu nime ja kuulutab minu vastu igavest armastust ja *puba*.

See poiss on kahtlemata SEE ÕIGE.

„HOPE, SINA TÄIELIK KAPSAPEA!” röögib mu õde abivalmilt. „LOHISTA OMA KONDID OTSEKOHE SIIA!”

„Tulen!” hõikan ma vastu.

Siis – rõõmustades oma hommikuste edusammude üle – kalpsan auto poole, sinine kleit, mida ma ei kannan, selja taga lehvimas.

SULAMINE PIMENDUSSE.